



Umhvørvi



gáva og ábyrgd at fara væl um og ikki niðurbróta verkið. Tað er okkara ábyrgd at verja jørðina, og vit kunnu øll gera mun við okkara íkasti. Tað er eingin ivi um, at hugburðurin millum fólk - og serliga millum børn og ung - er broyttur. Yngra ættarliðið er bevíst um, at vit mugu verja okkara náttúru, og eg ivist onga løtu í, at tað verða børn og ung, sum eru í dag, sum fara at broyta heiminn til tað betra.

Finnbogi Joensen heldur fyri, at jú meira tú lesur og granskar um vøkstur og náttúru, jú meira hugtikin verður tú av skapanarverkinum, sum er so ófatiliga væl samansett.

- Um skapanarverkið er tilvild, hevur tilvildin lagað seg fantastiska væl. Sjálvur trúgvi eg, at tað skal ein hægri makt til at stýra øllum so væl niður í minstu smálutir, leggur hann aftrat.

Nógv meira pant

Grøni maðurin í Vestmanna heldur, at nógv fleiri ting, sum verða seld í handlunum, skuldu havt pant, og her nevni hann eitt nú ymiskar plastfløskur, blikk, krukkur og ymiskt annað, sum ikki hevur pant í dag.

- Tað hevði heilt sikkurt gjørt stóran mun, eins og tað hevði minkað munandi um burturkastið, um pant var á fleiri ílutum. Hetta hevði samstundis lagt upp til enn størri endurnýtslu, sum ikki minst hevur sín týðning í umhvørvinum. Vit eiga ikki at koyra tað burtur - ella upp í royk - sum kann endurnýtast. Mong børn eru so bevíst í dag, at tey henta tað órudd upp, sum tey finna.

Í sínum arbeiði gjøgnum hesi mongu ár hevur Finnbogi Joensen lagt stóran dent at arbeiða saman við teimum smáu børnunum í barnagarðinum og skúla-ungdóminum annars, og hann ivast onga løtu í, at hetta hevur givið úrslit og hevur verið við til at gjørt børnini bevíst um at verja okkara náttúru.

Finnbogi Joensen vísir á, at fólkatalið á jørðini veksur við 90 miljónum um árið, og tað er sum alt fólkatalið í Týsklandi.

- Árin 1960 til 2000 vaks fólkatalið á jørðini úr trimum miljardum upp í seks miljardir, og nú nærkast heimsins fólkatal hálvari níggjundi miljard. Tað sigur seg sjálvt, at vit mugu verja okkara skapanarverk, sigur grøni maðurin í Vestmanna, sum á so mangan hátt hevur tænt umhvørvinum øll hesi mong ár.



Vøkru litirnir hugtóku meg, og eg gleddist, tá eg kundi vísa mammu míni vøkru blómurnar. Miðskeiðis í fimmtíárunum fekk eg kassar frá pápabeiggja, har appelsinur og súrepli høvdu verið í, og her sáddi eg eisini ymiskt. Sum 10-11 ára gamal hevði eg ein lítlan urtagarð, har eg hevði onkrar rabarburøtur, og eg gjørði rekkverk við fjalum

úr gomlum sildatunnum. Tað frøddi meg, tá mamma mín kundi gera rabarbugreyt úr rabarbunum úr mínum lítla urtagarði, sigur hann.

Nógvir fyrilestrar

Finnbogi Joensen ferðaðist eisini í eini 20-22 ár út til skúlar og kommunur at greiða frá sínari vitan um vøkstur og

møguleikar við gróðurseting í síni heild. Hetta ger hann ikki longur, men nógvastaðni hava tey fingið eina góða kunning um tað, sum hann meginpartin av sínum lívi hevur fingist við. Grøni maðurin í Vestmanna hevur eisini lisið nógv um tey viðurskifti, hann hevur áhuga fyri, og umframt ein brennandi áhuga fyri vøkstri, er áhugin

fyrir reinari náttúru ikki minni. Soleiðis hevur hann eisini gingið í fjøruni og tikið rusk upp í fleiri ár, eins og tað í sínari tíð eisini var hansara lutur at skipa fyri, at áirnar í bygdini, har fólk, áðrenn nøkur brenning kom, høvdu sloppið sær av við sítt húsarhaldsburturkast.

- Skapanarverkið er so fantastiskt, og tað er okkara upp-